

Högtidliga varningsord s 375

"Om I icke hören och läggen det på hjärtat, så att I given mitt namn äran, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser." Mal. 2: 2.

Mal 2:2 s 375 Om I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå.

I. Ett giv akt!

"Högmod går före fallet, stolthet före undergången."

Ordspr 16:18 s 375 Stolthet går före undergång, och högmod går före fall.

1. Då saften skämmas och märgen ruttar i ett träd, bli alla förmåner, som i hälsans dagar befordra liv och fruktbarhet, en förbannelse, varigenom dess undergång påskyndas. Den sunda näring, som upptages, införlivas med den sjuka saften, ymnig vattning och stark gödning påskynda processen, och det onda tager näring i det goda. Låt vara cellbildningen fortgår en tid, och det sjuka trädet håller jämna steg med de friska, döden smyger likväl fram genom livsporerna, och ruttningen fräter omkring sig, tills undergången beseglas med ett uppenbart fall. Då var det måhända en vindstöt, knappast kännbar för de friska träden, som med ens avbröt den murkna trädstammen. **(375 sen 376)**

2. Det är en allmän synd, en all barnafrom ödmjukhet och hjärtevarm gudsfruktan ödeläggande pest, som fräter på livsmärgen i Guds församling och är den kristnes ruin. Denna synd är en till majestät förklädd djävul, en spion i änglagestalt, som planlägger de kristnas undergång, då vi äro som mest hänförda, och aldrig försummar att infinna sig på kristendomens jubelfester. O, vilken satanisk makt, som tjuvar våra hjärtan och bländar våra ögon så, att ju mer vi få blicka in i Guds djupheter, dess mer förhävas vi, och det förflutna, det närvarande och det tillkommande blir en förbannelse, varigenom vi ruttner ner! Moralisk ruttighet döljes under ytan av ett exemplariskt liv, allmänt förtroende får tjäna djävulens planer att obemärkt förbereda en kristens fall, och då, när han slutligen faller, är helvetets triumf så mycket större, som den fallne varit ansedd för en god kristen.

3. Ju högre klippan är, ju hemskare bråddjupet. Ett syndafall motsvarar i allmänhet höjden av andliga erfarenheter. Då stora helgon falla, så falla de djupt. I klagosången över konungen i Tyrus läsa vi: *"Du fulländningens insegel! Full av vishet och fullkomlig i skönhet, satt du i ett Eden, en Guds lustgård, övertäckt med alla slag av ädla stenar, med karneol, topas, kalkedon, krysolit, onyx, jaspis, safir, rubin, smaragd och guld; dina pukor och dina flöjter voro i din tjänst, färdiga på den dag, då du skapades. En smord, överskyggande kerub var du, och jag hade gjort dig därtill; på ett Guds helgedoms berg var din plats, mellan gnistrande ädelstenar gick du fram. Lyckosam var du i dina vägar ifrån den dag då du skapades, till dess ondska vart funnen i dig."*

Hes 28:12-15 s 376 Du människobarn, stäm upp en klagosång över konungen i Tyrus och säg till honom: Så säger Herren, HERREN: Du var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i skönhet. 13I Eden, Guds lustgård, bodde du, hölj i alla slags ädla stenar: karneol, topas och kalcedon, krysolit, onyx och jaspis, safir, karbunkel och smaragd, jämte guld; du var prydd med smycken och klenoder, beredda den dag då du skapades. 14Du var en kerub, som skuggade vida, och jag hade satt dig att vara på det heliga gudaberget, du fick där gå omkring bland gnistrande stenar. 15Lyckosam var du på dina vägar från den dag då du skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig.

Den överskyggande keruben är en bild av satan, som var en "furste" ibland (376 sen 377) änglarna. Men stolt av sin skönhet, vart han innantill full av orättfärdighet och störtade från härlighetens himmel till avgrunden, dragande med sig i fallet milliarder änglar.

4. Hemska färd, svarta procession, som drog ut från helgedomen vid dova klockljud! De sköna anletsdragen bli alltmer djävulska, och i hans hjärta brinner ett helvete, som kastar eldflammor, vilka antända allt som är brännbart i deras väg. Den stora visheten har blivit dårskapens banerförare, och den överskyggande keruben helvetets monark. Hans första bragd, som är att störta mänskligheten i namnlöst elände, upphöjer honom till denna världens gud, och under hans spira färgas mänsklighetens stråkväg av blod, och vandrarens fötter snava mot liken av fallna helgon. Det är i de syndafall, som tid efter annan uppskaka församlingen, som satan upprepar sin egen sorgliga historia. Församlingens pelare undermineras av egenkärlek, självförhävelse och ärelystnad, och mitt under det sången brusar: *"Icke oss, Herre, icke oss, utan ditt namn giv äran,"* döljer sig på djupet av hjärtat en stor förnöjelse i vad man är, icke såsom av sig själv, utan genom Herren.

Unge vän, tro mig! Ingen djävulens snara kan vara mera fördold än frestelsen till högmod. Den hårfina gränslinjen mellan glädjen i Jesus och glädjen i vad man är genom honom kan ej upptäckas med ett mänskligt öga.

5. Många ha börjat väl men slutat illa. Och i nittionio fall av ett hundra spelar högmodet den viktigaste rollen i deras fall. Eller vad kunde orsaken eljest vara, att Israel försjönk i avguderi och drabbades av Guds rättfärdiga domar? Vilken är den djupa grundorsaken till Sauls fall? Eller varför måste en man efter Guds hjärta ut(377 sen 378) sträcka bedjande händer ur den bottenlösa dyn? Salomo, den vise konungen, hängav sig åt avguderiets dårskap — varför? Och säg, vad är orsaken till att den underbare hjälten, som med åsnekäken slog tusen filistéer, måste tillbringa sin levnadsafton i "hopplöst" mörker, malande på filistéernas fångkvarnar? Mina bröder, låtom oss stanna här! Innan ljudvågorna av deras melankoliska sång, liknande gråten vid en hjältes grav, dö bort, genombävas mitt hjärta av Guds egen varnande röst:

"Om I icke hären och läggen del på hjärtat, så att I given mitt namn äran, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser."

Mal 2:1 fDärför kommer nu följande bud till eder, I präster. 2Om I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser;

II. s 379

Då en stjärna faller.

"Huru är du av himmelen fallen, du glänsande stjärna, du morgonrodnadens son." Es. 14:12.

Jes 14:12 s 379 Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna! Huru har du icke blivit fälld till jorden, du folkens förgörare!

1. En ung skara trädde inför Gud i hans helgedomar. Det blev en tystnad i himmelen v så föreföll det mig — konungars Konung trädde fram, änglar böjde sig ned för att under vördnadsfull tillbedjan bevittna den högtidliga akten. Vad

då? Det är invigningsfest. Unga män och kvinnor, som framburit vårblommorna av sitt liv, helgades åt missionens Herre, och himmelen göt sitt välbehag över dem. Jag såg deras ögon tindra som klara stjärnelågor, jag såg deras läppar rodna som granatäpplen, färgade av Golgatas kärlek, och den varma hänförelsen bada i tårar vid Herrens fötter, bedjande om nåd att vara trogen. Min själ upprördes, mina känslor började svalla som i barndomsåren, jag kunde ej tillbakahålla mina tårar; ty en gudahängiven själ kan ej tänka sig någonting saligare än att vara helt uppgiven i Mästarens tjänst. Gärna hade Gabriel velat följa med. O Mikael, Jehovas furste, varför drager du en suck av hjärtinnerlig trängtan? Han svarar ödmjukt: "Ack, att denna välsignade förmån förärades mig!"

2. Men ett avskiljande för Herren innebär mer **(379 sen 380)** än hänförelse. Det låg allvar i denna högtidliga handling. Då jag var som mest fördjupad i tankar, då min själ var som mest försjunken i tillbedjan, avbröts jag i mina betraktelser av en röst bakom mig, och då jag vände mig om för att se, öppnades för mig en mycket rörande scen: en andelös predikant höll en mycket skön och formfulländad predikan för en fåtalig publik. Hela min kropp skakade, och jag brast i gråt över mannen. Då ropade Herrens Ande: *Ser du denne man! Mitt förbund med honom var liv och frid, och dessa gav jag åt honom, att han skulle frukta mig, och han fruktade mig och bävade för mitt namn. Sanningens lag, evangeliets budskap, var i hans mun, och orätt vart icke funnen på hans läppar; i frid och redlighet vandrade han med mig, och han omvände många från synd.* Mal. 2.

Mal 2:5 f s 379 Jag hade ett förbund med honom, och däri var liv och frid. Sådant gav jag åt honom, för att han skulle frukta mig; och han fruktade mig och bävade för mitt namn. 6 Rätt undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse och omvände många från missgärning.

3. Välsignad vare den unge predikanten! I den Jesuslika karaktären framträdde en så hög men på samma gång ödmjuk och stilla ande, att hans blotta närvaro helgade umgängeslivet och var en välsignelse för alla. Och det var sannerligen ingen tom fras, vad hans överfulla hjärta stundom utsade: *Gud vare tack, som alltid för oss i triumf i Kristus och uppenbarar lukten av sin kunskap genom oss allestädes!* 2 Kor. 2:14.

Ty han var Kristi vällukt för Gud och, fastän föremål för avundsamma blickar, ett väckelserop, som återkallade minnet av våra första predikantår. Välsignad vare hans första missionsresa! Ty han arbetade med en sådan iver, som hade hela världens frälsning berott på honom, och bad till Gud, såsom hade han härutinnan förmått ingenting alls. Han förmådde ej tänka på någonting annat än Jesus och syndares frälsning. Däruti levde han om dagen, därpå tänkte han om natten, un(**380 sen 381**)derstundom ropande i drömmen: "Herre Jesus, fräls själar! Jesus, fräls själar!"

4. Välsignad vare hans första predikan, då rösten darrade och tårarna runno. Det var ingen "bibelförklaring" eller utredning av teologiska system. Han sprängde formen och snavade på grammatiken, men orden kommo glödgheta över hans läppar, och slöheten rodnade, där den satt vid kritikens fönster. Små ord, stora verkningar! Han kom direkt från himmelen till predikstolen. Andens visdom var hans predikoutkast och böneumgänget med Jesus hans förberedelse. Ära, halleluja! Församlingen sjöng, himmelen triumferade, själar frälstes, härlighetens och Guds Ande vilade över predikanten; men solen sjönk, och det var natt: vad han *var*, det är han icke nu .

5. "De sanningar, som nu så kraftlöst frambäras, trängde förr genom märg och ben; de uppmaningsrop, som nu likna ljudet av spruckna klockor, ryckte fordom hela skaror med sig. Förr välsignade mången denne man såsom ett Guds sändebud; nu aktas hans ord ej mer än en två gånger hörd berättelse. Kanske i medvetandet om förlusten av sin verkliga kraft försöker han ersätta den genom naturlig vältalighet, sporrande sig till liv och värme, sökande imponera genom en viss högtidlighet. Men det är ingen kraft i allt detta; det är som när ett skepp genom rullning kommer sina segel att svälla ut under stiltje; de fladdra och slå, men sakna alldeles den styrka att driva fartyget framåt, som en friskt blåsande vind giver." [1]

[1] W. Arthur.

Och sålunda är han antingen det livlösa allvar, som präglas av onaturlig stelhet, eller den livaktighet, som är betecknande för en (**381 sen 382**) ande, som vill höja sig men faller tillbaka som en fågel med

avklippta vingar.

6. Vem kan vara mera beklagansvärd än predikanten, som varit smord med den helige Ande men förlorat sin första kärlek?

Upp 2:4 s 382 Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek.

Ingen syn kan vara så hjärtskärande som att se den upphöjda tros-enfalden på väg att bli teologie doktor. Fasansfulla utveckling, oerhörda framgångar — bakåt: *"Se, han är överdragen med guld och silver, men ingen ande är i honom!"* Hab. 2:19.

Hab 2:19 s 382 Ve dig som säger till stocken: "Vakna!", och till döda stenen: "Vakna upp!" Kan en sådan giva någon vägvisning? Visst är den överdragen med guld och silver, men alls ingen ande är däri

Jag skall aldrig glömma det intryck, som jag fick av en kär vän. Han var kristen i ordets djupa mening och predikant, ehuru ej synnerligen begåvad, men folket hörde honom gärna. Vi hade ej sammanträffat på sju månader, och under dessa sju månader — o, vilken förändring! Till det yttre hade han visserligen ej undergått någon synnerlig förändring. Han var lika vänlig, och han log på samma sätt som förr; hans talorganer voro fullt ut lika starka, men ack, då han öppnade sin mun, hade till och med själva rösten en så ihålig tomhet, att den var i mina öron den mest skärande musik jag någonsin hört.

O säg, huru är du av himmelen fallen, du glänsande stjärna, du morgonrodnadens son! (citatet även i August Strindberg Gustav Adolf 1915)

7. Det är mänskligt att falla, men — har någon sagt — djävulskt att bli liggande. Det kostar ingen möda att sjunka i anden, ingen ansträngning alls att glida utför på det sluttande planet. Hjärtats hemliga avfall sker alltid småningom, sakta, obemärkt. Evangelisten drog ut, brinnande i anden, för att vinna många hjärtan för Jesus, men i sin glädje bortskymde han Kristus med sitt eget jag och drog massorna till sig; och sålunda, i stället för att vinna en brud åt Jesus, stal han, omedveten härom, det ena hjärtat efter det andra från honom — och hans vänner avgudade (**382 sen 383**) honom. I ett enda nu var han i allas mun "så märkvärdig", och allmänheten strömmade till för att höra honom. Men ju mer han växte i anseende hos folket, ju mer kände han de krav, som det stora ryktet ställde på honom. Det var nu som han, i känslan härav, uppbjöd all sin förmåga i att motsvara

allas förväntan och så till vida lyckades, att han i mångas ögon var en populär talare; men han sjönk i sin ande, och slöheten gick i bänkraderna, vaggande sjuka, trötta, hungriga nådebarn till sömn. De förstodo honom icke.

8. Han tänkte föga därpå, så länge han hade fullt hus; men väckelsen dör ut, livaktigheten domnar av, allmänheten drager sig tyst tillbaka. Stackars broder! Han står ej längre inför Gud som en trogen tjänare för att utföra all hans vilja. O nej, han är så upptagen med sig själv och sina vänner, huru han skall kunna bevara deras förtroende, ty han anar vad som förestår. Han känner det så djupt, och det smärta honom att se, huru han förbrat sitt inflytande och sin makt över folket. Han måste återvinna den. Hallå! Käre broder! Öppna ditt hjärta, bekänn dina synder! Nej! Han är uppblåst, hans högmodiga hjärta förbjuder honom att stiga ner. Nu måste den väl avmätta sanningen förbytas i bitter klagan över denna onda och besinningslösa tid, och det grämer honom att se det nyfikenhetsbegär, som uppenbarar sig, icke i världen allenast utan till och med ibland Guds folk; ty man jagar oavlåtligt efter någonting nytt och löper efter nya predikanter, utan förmåga att pröva, om andarna äro av Gud.

9. Med en stor överlägsenhet uppträder nu den förr så trosenfaldige mannen med den mest obarmhärtiga kritik. Att det ligger mycket förstånd hos mannen, där han går omkring med den **(383 sen 384)** djärva kritikens såll för att visa agnarna av vår tids andliga rörelser, det kan ej förnekas; men att på så sätt vilja svinga sig upp är långt under hans värdighet. Kan det verkligen vara han, som vi lärde känna under väckelsen i A.? O, jag ville hellre vara en förbisedd stjärna än en sådan där komet!

10. Han *var*, men han *är* icke. Han är ej i folkets mun; det sjunges ej om honom, som har vunnit ett tusen; spiran överlämnas åt en annan. David, en oerfaren yngling, kommer i Herren Sebaots namn, och utan teologisk vapenrustning slår han tio tusen män.

2 Sam 8:13 s 384 Och när David kom tillbaka från sin seger över araméerna, gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen, där han slog aderton tusen män.

Det bliver allt svårare för den stackars mannen! Samvetet anklagar, Anden manar till sinnesändring, den ena förödmjukelsen följer på den

andra, och likväl böjer han sig icke. O, att han ville ödmjuka sig inför Herren och med tillgivenhet omfatta den hjälte, som har uppstått ibland Guds folk! O, att han med församlingen tackade Gud för den unge predikanten och med honom upptog striden mot gemensamma fiender! Då skulle folket måhända än en gång sira honom med sitt förtroende, och i vilket fall som helst skulle han gärna, om så vore, träda i skuggan, blott Herrens namn bleve förhärligat. Han tystnar, ty han bliver icke hörd, men fortsätter i bitterhet och avund, tills han genomborras av sitt eget svärd. Och medan svarta legioner bilda ringdans kring den fallne hjälten, draga sig ljusets härar tillbaka, sorgset, vemodsfyllt! "*Ack, min broder! Ack, min broder!*"

11. Lyssna, du Herrens menighet! Du Guds församling, ställ dig inför Gud! Se på den stackars mannen! Se, där haven I honom! Se, där står han, han som utgjorde er stolthet! Sedan sjungande rovfoglar hackat ur det ena axet efter det andra, står den imponerande högtidligheten **(384 sen 385)** som en tom kärve för att avbida Herrens dom! Somliga förtala, andra försvara, ondskan träter, kärleken gråter; minnet upprepar det förflutna, samvetet fördömer, Anden manar till sinnesändring Herren förbarme sig över oss! O, jag besvär eder vid min Herres ömhet för sina tjänare: uppmuntra oss så, att vi icke fälla modet, deltag med oss och bed Gud för oss; men för all del, vad du gör, bär oss icke under skarornas bifall till — Mordekais galge!

Ester 7:10 s 385 Så hängde de upp Haman på den påle, som han hade låtit sätta upp för Mordokai. Sedan lade sig konungens vrede. Ester 7:10

Eller säg, har du någon andel i predikantens fall? Inför Gud: Haven I någonting männe att anklaga eder själva för, då I stå inför en sådan syn? Välsignad vare den, som omfattar evangelisten med all kärlek och sympati; men förbannad vare den, som spinner nät för hans fötter!

"Före undergången högfärdas mannens hjärta, men ödmjukhet går före ära." Ordspr. 18:12.

Ordspr 18:12 s 385 Före fall går högmod i mannens hjärta, och ödmjukhet går före ära.

"Ditt hjärtas högmod har bedragit dig."

Ob 1:3 s 385 Ditt hjärtas övermod har bedragit dig, där du sitter ibland bergsklyftorna i den höga boning och säger i ditt hjärta:

"Den som redan tidigt på morgonen högljutt prisar någon, han kan anses lasta honom." Ordspr. 27:14.

Ordspr 27:14 s 385 Den som välsignar sin nästa med hög röst bittida om morgonen, honom kan det tillräknas såsom en förbannelse.

"Den som smickrar sin nästa lägger nät för hans fötter." Ordspr. 29:5.

Ordspr 29:5 s 385 Den man som smickrar sin nästa han breder ut ett nät för han fötter.

*

III. s 386

Nåd och ansvar.

"Den, åt vilken man anförtrott mycket, av honom skall man fordra mera." Luk. 12: 47, 48.

Luk 12:47 f s 386 Och den tjänare som hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med många slag. 48Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som val slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.

1. Vare det långt fjärran från mig att vanrykta min nådige Herre, vars tålmod jag räknar för min frälsning, men vem kan uthärda ljungelden i hans öga, då han varnar sina heliga.

Mose var en utomordentlig man. Under sin fyrtioåriga vistelse i öknen hade hans upphöjda karaktär blivit krönt med oförgänglig ära: *en ödmjukhet, vari Gud uppenbarade sig*. Den överlägsenhet, det självförtroende och den uppbrusande häftighet, som besjälade honom, då han fällde egyptiern,

2 Mos 2:12 s 386 då vände han sig åt alla sidor, och när han såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.

ha måst ge vika för en saktmodig ande. Och nu, då Herren kallade honom, var han alldeles förkrossad. *"Vem är jag, att jag skulle gå till Farao och föra Israels barn utur Egypten?"*

2 Mos 3:11Men Mose sade till Gud: "Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten?"

Nu var han passande för Jehovas tjänst, och han anförtrodde Mose ett uppdrag större än någon annans, och ingen under gamla förbundets tid har kommit Gud så nära som hans tjänare Mose.

2. I 4 Mos. 12 läsa vi: "Och Mirjam och Aron talade med Mose om den etiopiska kvinnan, vilken han hade äktat, och de förebrådde honom, att han hade äktat en etiopisk kvinna; och de **(386 sen**

387) sade: "Månne väl Mose är den ende, med vilken Herren talar? Månne han icke talar med oss även?"

4 Mos 12:1 f s 387 10 och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru; han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru. 2 Och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

Mycket sant. Men deras uppträdande vittnar om en uppblåst och högmodig ande, som behärskas av egenkärlek, avund och ärelystnad — "månne han icke talar med oss även?"

4 Mos 12:2 s 387 20 och de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.

"Och delta hörde Herren". Ty han är aldrig längre borta från sina tjänare, än att han ser och hör och iakttagert allt, som rör sig i och omkring dem. "Och Mose var en vida saktmodigare man än alla andra människor på jorden."

4 Mos 12:3 s 387 3 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.

Det största vittnesbörd, som Herrens Ande, mig veterligt, har lämnat någon människa. "Och Herren steg ned i en molnstod och stannade vid ingången till tabernaklet, och han kallade på Aron och Mirjam; och de framkommo båda, och han sade: Hören mina ord! Om han vore en sådan profet som I, så skulle jag, Herren, uppenbara mig för honom i syner och tala med honom i drömmar."

4 Mos 12:4 ff 40 och strax sade HERREN till Mose, Aron och Mirjam: "Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet." Och de gingo ditut, alla tre. 5 Då steg HERREN ned i en molnstod och blev stående vid ingången till tältet; och han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda ditut. 6 Och han sade: "Hören nu mina ord. Eljest om någon är en profet bland eder, giver jag, HERREN, mig till känna för honom i syner och talar med honom i drömmar. 4 Mos 12:4 ff

3. "Men en sådan är icke min tjänare Mose. Muntligen talar jag med honom, åskådligt och icke i gåtor, och han får se Herren personligen. Och varför skullen då icke I rädas att tala med min tjänare Mose?"

4 Mos 12:7 f 7 Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han betrodd. 8 Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?"

Det är farligt att sätta sig upp mot någon som lever nära Gud. "Och Herrens vrede upplågade emot dem, och han gick bort.

4 Mos 12:9 s 387 90 och HERRENS vrede upptändes mot dem, och han övergav dem.

Härpå följde en hemsk, allvarlig tystnad. "Och molnskyn drog sig tillbaka från tabernaklet; och se, Mirjam var snövit såsom av spetälska, och Aron vände sig till Mirjam, och se, hon hade spetälska." Förkrossad bönfäller han inför Mose: "Nådige herre! Lägg icke på oss såsom synd, att vi ha varit dåraktiga och

försyndat oss. Och Mose ropade till Herren och sade: "O Gud, gör henne helbrägd!" Och Herren svarade: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon icke då skämmas i sju dagar? I sju dagar **(387 sen 388)** skall hon instängas utanför lägret, och sedan må hon upptagas."

4 Mos 12:11-14 a 387 11Då sade Aron till Mose: "Ack, min herre, lägg icke på oss bördan av en synd som vi i vår dårskap hava begått. 12Låt henne icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till hälften förstörd, när det kommer ut ur sin moders liv." 13Då ropade Mose till HERREN och sade: "O Gud, gör henne åter frisk." 14HERREN svarade Mose: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet, skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså nu hållas inestängd i sju dagar utanför lägret; sedan får hon komma tillbaka dit igen."

"Ty Gud står emot de högfärdiga, men de ödmjuka giver han nåd."
1 Petr. 5.

1 Petr 5:5 s 388 5Så skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra, ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty "Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd".

Och häri uppenbarar Gud sin nitälskan för den man, som står honom så nära, att "han får se Herren personligen";

4 Mos 12:8 s 388 8Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?"

och Mose handlar sin höga ställning värdigt, då han stillatigande fördrager allt med ett aldrig sviktande tålamod.

4 Mos 12:3 s 388 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan människa på jorden.

"Ty en Herrens tjänare bör icke tvista, utan vara mild mot alla, fördragande det onda." 2 Tim. 2:24.

2 Tim 2:24 s 388 Och en Herrens tjänare bör icke strida, utan vara mild mot alla, väl skickad att undervisa, tålig när han får lida.

4. Vilken företrädesrätt att leva så nära Gud, att man får se och "tala med honom personligen!" En sådan gemenskap med Gud kan ej med ord beskrivas, men den kan erfaras av alla uppriktiga och hängivna själar. Men denna över allt upphöjda ställning lade ett så heligt ansvar på Mose, att han för en enda förseelse, och det i ett anfall av vad vi skulle vilja kalla rättmätig förtrytelse, drabbades av en bitter förlust. *"Israels menighet kom till öknen Sin, och folket stannade i Kades; och då där intet vatten fanns för menigheten, samlade de sig tillhopa emot Mose och emot Aron. Och folket kivade med Mose och sade: O, att också vi hade fått dö, då våra bröder dogo inför Herrens ansikte! Och varför haven I låtit oss draga upp ifrån Egypten för att föra oss till denna usla trakt, där*

varken säd eller fikon eller vinträd eller granatäpplen växa, och intet vatten finnes att dricka ?"

4 Mos 20:1-5 s 388 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades; där dog Mirjam och blev där också begravnen.

2 Och menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot Mose och Aron. 3 Och folket begynte tvista med Mose och sade: "O att också vi hade fått förgås, när våra bröder förgingos inför HERRENS ansikte! 4 Varför haven I fört HERRENS församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här? 5 Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller fikonsträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?"

Denna prövning hade så mycket vassare udd, som detta gensträviga folk så många gånger förtörnat Herren men förskonats genom Mose förbön.

5. Mose och Aron gingo bort ifrån det församlade folket och föllo ned på sina ansikten inför Gud; och Herrens härlighet visade sig för dem. Och Herren talade till Mose och sade: *"Tag staven och församla menigheten, du och Aron, (388 sen 389) din broder, och sägen åt klippan, i deras åsyn, att hon lämnar vatten ifrån sig, och skaffa dem så vatten utur klippan och giv menigheten och deras boskap all dricka!"* I 2 Mos. 17:5,6

2 Mos 17:5 f 389 HERREN svarade Mose: "Gå framför folket, och tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig åstad. 6 Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka." Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel.

skulle Mose slå på klippan med staven, men här skulle Mose endast tala till klippan inför Israels folk.

4 Mos 20:8 s 389 8"Tag staven, och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka.

I staven hade Mose ett stöd för sin tro, och densamma förutan hade han ännu icke utfört några under. "Således antyder Herren med denna befallning, att Moses nu, efter så mångårig erfarenhet av Guds underbara nåd, skulle hava en starkare tro än fyrtio år förut, så att han icke skulle behöva slå på klippan utan endast *tala* till henne." Men den store mannens tro sviktade, och han försyndade sig.

6. "Hören, I genstörtige!" utbrast den eljest så tålige mannen. "Skola vi ur denna klippa skaffa eder vatten?" Och Mose lyfte upp sin hand och, i stället för att "säga till klippan," slog med sin stav på hälleberget två gånger, och — under av nåd! — mycket vatten kom där utur — och barmhärtigheten strömmade däri — och

menigheten drack och deras boskap.

4 Mos 20:10 f Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: "Hören nu, I gensträvige; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?" Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka. 4 Mos 20:10 f

Men över de sagolika strömmarna drog ett moln av oväntad förbannelse. "Och Herren sade till Mose och till Aron: Emedan I icke haven trott mig och icke hållit mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke föra denna menighet in i det land, vilket jag har givit dem."

4 Mos 20:12 s 389 Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling in i det land som jag har givit dem."

O, vilket ansvar vilar på en helgad man att hålla Herrens namn heligt, och det överallt, alltid och inför var man! *Genom Guds underbara nåd kan en person hinna så långt, att vad han tänker, talar och gör har större betydelse än vad tiotusen halvhjärtade själar någonsin kunna göra.* En sådan man var Mose. Och då han, som framför alla skulle helga Herrens namn, nu ohelgade det inför hela Israels folk, **(389 sen 390)**blev denna stränga dom förkunnad, att han icke skulle få införa folket i Kanaans land.

7. Vad Mose härvid måste hava känt, är omöjligt beskriva. Det är lätt att synda som ett helgon, men omöjligt att ångra såsom de. Den store gudsmannen ängslas, han gråter, han beder. *"Låt mig få komma och se det goda landet på andra sidan Jordan, detta goda bergland och Libanon!"* Men Herren svarade: *"Du har fått nog. Tala icke vidare till mig om den saken."* 5 Mos. 3.

5 Mos 3:25 s 390 Så låt mig nu få gå ditöver och se det goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet där och Libanon." 26Men HERREN hade blivit förgrymmad på mig för eder skull och ville icke höra mig, utan sade till mig: "Låt det vara nog; tala icke vidare till mig om denna sak.

Mose hade fått göra många bittra erfarenheter under sitt växlingsrika liv, men aldrig hade hans stora själ burit en så förkrossande sorg. Tänk om oss barnaårens ljuva aning, ungdomens djärva förhoppningar, mannaålderns uppstigande, nederlaget och "landsflykten", fyrtio år vid Andens universitet, examen vid törnbusken, kampen för Israels befrielse, fyrtio år av stora prövningar, umbäranden och försakelser — *allt* för detta enda, stora mål att föra Guds folk utur Egypten in i Kanaan. Och nu — en ärofull livsgärning snöpligt avhuggen, alla förutgående försakelser gagnlösa, och — det värsta av allt — Gud vanärad! Såg han icke tillbaka på sitt liv såsom alldeles förfelat?

8. Men vad kärlek låg det ej däri, att hans nådige Herre mötte honom med samma glada ansikte, att han fick *samtala* med honom innerligt, förtroligt, mellan fyra ögon, likasom tillförne! Och väl månede han vara en furste ibland Guds folk, väl månede han krönas som en segerfirande hjälte inför Gud, Herren Jehova; väl månede honom förunnas namn och "stjärna" [1] [1] Bildspråk = utmärkelse eller upphöjelse.

i de saligas hemland, där, varest alla sår helas, och där Moses och Lammets sång ej hämmas av syndafallets tårar. Men han, som utkorades därtill och uppbar (390 sen 391) den triumferande vissheten att föra Israel in i Kanaan, han kom aldrig, aldrig ditin. Och det är allt detta, sammanlagt, som gör varningen i hans exempel så mycket mera högtidlig.

9 "Ty var och en, åt vilken mycket har blivit givet, av honom skall mycket varda utkrävt, och den, åt vilken man har anförtrott mycket, av honom skall man fordra mera." Luk. 12.

Luk 12:48 s 391 Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som val slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.

Men, du Guds man, du, den högste Gudens tjänare! Förglöm din smärta och torka dina tårar! Segerfirande skaror samla sig på glashavet, hållande Guds harpor. Rösten klingar så melodiskt skön, sången brusar som ett dån av många vatten: *"Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du allsvåldige; rättfärdiga och sanna dina domar, du folkens konung! Vem skulle icke frukta dig. Herre, och prisa ditt heliga namn? Ty du allena är helig; ty alla folk skola komma och tillbedja inför dig, ty dina domar hava blivit uppenbara."* Uppb. 15.

Upp 15:3 f s 391 Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och Lammets sång: de sjöngo: "Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmåktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung. 4Vem skulle icke frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Du allena är helig, och alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar hava blivit uppenbara."

"Låtom oss därför, då vi få ett rike, som icke kan bäva, vara tacksamma, så att vi tjäna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. Ty vår Gud är en förtärande eld." Ebr. 12:28, 29.

Hebr 12:28 f 8Därför, då vi nu skola undfå ett rike som icke kan bäva, så låtom oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga. 29Ty "vår Gud är en förtärande eld".

10 Min käre och så högt ärade broder! Har Guds Ande fått bränna in erfarenhetssanningar i ditt liv, är du av Herren kallad och därtill i Andens och i korsets skola fostrad att leda församlingen till fullare liv i Gud, ja, då har du orsak att böja dig djupare i stoftet och tjäna Gud med helig fruktan och räddhåga; ty han gav dig ett mycket stort förtroendeuppdrag, och likväl har du inga företräden eller någonting att berömma dig av framför andra. Snarare tvärtom. Medveten härom, bör du vara i helig umgängelse varje stund och leva det mest intima och allvarliga trosliv, så **(391 sen 392)** att din *ödmjuka* karaktär, omstrålad av en barnafrimodig självförgätenhet, uppenbarar någonting gudomligt; ty det är ej nog för dig att vara — jag ville säga — en vanlig kristen.

Jag besvär dig inför Gud, som gör allt levande, och inför Kristus Jesus, som inför Pontius Pilatus har avlagt den goda bekännelsens vittnesbörd, att du bevarar budet obefläckat och utan tadel intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse. 1 Tim. 6.

1 Tim 6:13 f s 392 13Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade med den goda bekännelsen, manar jag dig 14att, själv utan fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit, intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse,

11. Otaligt många kristna begråta förlusten av en kallelse, som de ej hava hållit helig, liksom Esau, då han under tårar bad om den välsignelse, som han hade ringaktat.

1 Mos 27:34 s 392 När Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd och bitter klagan och sade till sin fader: "Välsigna också mig, min fader."

"Ty," säger skriften, "I veten själva, att han ock, då han sedan ville ärva välsignelse, vart tillbakavisad, ty han fann icke rum till sinnesändring, fastän han med tårar sökte därefter." Ebr. 12:17.

Hebr 12:17 s 392 I veten ju att han ock sedermera blev avvisad, när han på grund av arvsrätt ville få välsignelsen; han kunde nämligen icke vinna någon ändring, fastän han med tårar sökte därefter.

Mose förfelade sin avsikt att föra Guds folk in i Kanaan. Många hängivna och helgade personer ha förverkat rättigheten att vägleda helighetssökande själar, och sålunda hava de, fastän upprättade för sin egen del, gjort förluster, som aldrig kunna ersättas. De kunna föra oss till gränserna av löftets land och måla dess skönhet och behag i de mest levande färger; men varje försök att föra någon in i detta härliga trosliv strandar mot en hemlig orsak; ty *en sålunda förverkad uppgift kan aldrig återfås; och i allmänhet är det ingen lätt sak att återvinna en förlorad ställning inför Gud.*

Håll dig i tron och kärleken i Kristus Jesus till förebilden av de hälsosamma ord, vilka du har hört av mig. Och förvara genom den helige Ande, som bor i oss, det goda, som har blivit dig ombetrott.
2 Tim. 1:13, 14.

2 Tim 1:13 f Såsom förebild i fråga om sunda ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de ord som du har hört av mig. 14 Bevara genom den helige Ande, vilken bor i oss, det goda som har blivit dig betrott.

Ty detta är vad Herren har sagt: På den som nalkas mig vill jag visa mig helig, och inför allt folket vill jag visa min härlighet. 3
Mos. 10:3.

3 Mos 10:3 s 392 Och Mose sade till Aron: "Detta är vad HERREN har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket bevisa mig härlig." Och Aron teg stilla.

*

IV.

Giv Gud äran! S 393

"Och jag skall icke giva min ära åt någon annan, ej heller mitt lov åt avgudabilderna." Es. 42:8.

Jes 42.:8 s 393 Jag, HERREN, det är mitt namn; och jag giver icke min ära åt någon annan eller mitt lov åt belätena. Jes 42:8

1, Från Jerikos erövring till Akans stöld är blott ett steg, ett enda litet steg.

Jos 7:1 s 393 1 Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det tillspillogivna; ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, av Juda stam, tog något av det tillspillogivna. Då upptändes HERRENS vrede mot Israels barn.

Bakom varje seger lurar ett nederlag. Ty om vi icke lovsjunga Herren och giva Gud äran, så skall högmodets förbannelse uppsluka våra framgångar, en ödeläggande vind förhärja all vår yppighet. En babylonisk mantel är nog att beröva oss den allt övervinnande kraften, som vilat över oss genom Guds Ande. Och varför vi snava och stappla, då vi från de höga uppenbarelserna återvända till det verksamma livet, beror därpå, att vi icke giva Gud äran.

"Något spillgivet finnes hos dig, Israel. Du skall icke kunna hålla stånd emot dina fiender, förrän I skiljen det spillgivna ifrån eder. Ty

jag vill icke mer vara med eder, om I icke utroten det spillgivna ifrån eder." Jos. 7.

Josua 7:13 s 393 13 Stå nu upp och helga folket och säg: Helgen eder till i morgon. Ty så säger HERREN, Israels Gud: Något tillspillogivet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från eder. Jos 7:13

Jes 39:1 s 393 1 Vid samma tid sände Merodak-Baladan, Baladans son, konungen i Babel, brev och skänker till Hiskia; och han fick höra, att denne hade varit sjuk, men blivit återställd. 2

2. Syndens makt ligger i hennes list. Självförhävelsens hårfina begynnelse är ofta glädjen över den nåd, som Herren bevisat oss. Då konung Hiskia blivit återställd ifrån sin sjukdom, skickade Merodak Baladan brev och skänker till honom, ty han hade hört, att Hiskia varit sjuk (**393 sen 394**) men blivit frisk.

1 Vid samma tid sände Merodak-Baladan, Baladans son, konungen i Babel, brev och skänker till Hiskia; och han fick höra, att denne hade varit sjuk, men blivit återställd. Jes 39:1

Den överraskande vänligheten gjorde Hiskia så öppenhjärtad och glad, att "han visade dem sin skattkammare, sitt silver och sitt guld, sina specerier och sin dyrbara olja och hela sitt tyghus och allt vad som fanns i hans förrådshus.

2 Och Hiskia glädde sig över deras ankomst och visade dem sitt förrådshus, sitt silver och guld, sina välluktande kryddor och sina dyrbara oljor och hela sitt tyghus och allt vad som fanns i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i hans ägo, som han icke visade dem. Jes 39:2

Intet var, som Hiskia icke visade dem i sitt hus och hela sitt rike." En glad sinnesstämning rådde ibland hovmännen, som uttalade sin glädje och beundran över judakonungens härlighet, och hans hjärta svälde, och varje pulsslag sprang som ett jubelrop genom hans varelse; men då hördes allaredan dånet av en ödeläggande storm.

3 Men profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom: "Vad hava dessa män sagt, och varifrån hava de kommit till dig?" Hiskia svarade: "De hava kommit till mig ifrån fjärran land, ifrån Babel." Jes 39:3

Och profeten Esaia gick in till konungen och sade: "Vad hava dessa männen sagt och varifrån hava de kommit till dig?" Helt öppet svarade konungen: "Ifrån ett avlägset land äro de komna till mig, ifrån Babel."

⁴Han sade vidare: "Vad hava de sett i ditt hus?" Hiskia svarade: "Allt som är i mitt hus hava de sett: intet finnes i mina skattkammrar, som jag icke har visat dem." Jes 39:4

— "Vad hava de sett i ditt hus?" — "Allt vad i mitt hus är hava de sett." Och Esaia sade till Hiskia: "Hör Herren Sebaots ord! Se, dagar skola komma, då allt vad i ditt hus är skall bortföras till Babel, och dina barn skola bliva slavar i konungens av Babel palats." Es. 39.

⁵Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör HERREN Sebaots ord: ⁶Se, dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus och som dina fäder hava samlat ända till denna dag skall föras bort till Babel; intet skall bliva kvar, säger HERREN. ⁷Och söner till dig, de som skola utgå av dig och som du skall föda, dem skall man taga, och de skola bliva hovtjänare i den babyloniske konungens palats." ⁸Hiskia sade till Jesaja: "Gott är det HERRENS ord, som du har talat." Och han sade ytterligare: "Frid och trygghet skola ju få råda i min tid." Jes 39:5 ff

Därför att hans hjärta blev övermodigt, kom vrede över honom och över Juda och Jerusalem. 2 Krön. 32:25.

²⁵Dock återgäldade Hiskia icke det goda som hade blivit honom bevisat, utan hans hjärta blev högmodigt; därför kom förtörnelse över honom och över Juda och Jerusalem. 2 Krön 32:25

3. Det finns prövade själar, som under nödens dagar lämnade sig *helt* åt Gud, och i den helhjärtade hängivenhetens första stunder vilade en gudomlig kraft över dem. Den Ande, som uppenbarade sig hos dem, var så överväldigande helig, att många känsliga själar bävade i deras närhet, liksom Israel bävade, då Mose kom ned ifrån fyrtio dagars umgänge med Gud. Fördjupande sig i dessa härliga ting, fylldes de av glädje över all den nåd, som Herren bevisat dem, förbiseende att den verksamma orsaken till fortsatt **(394 sen 395)** helgelse icke låg i dessa heliga intryck, utan i den Ande, som hade åstadkommit dessa heliga intryck. Ty det var en uppenbarelse av *Kristus* i dem, och de voro i och för sig själva varken bättre eller sämre än förut. I stället för att under vördnadsfull tillbedjan tjäna *Herren*, ville de offentliggöra sig själva; och de lyckades för en tid att hänföra massorna men blevo snart andelösa och tomma. Nu är hjärtat hårt, själen förlamad, bekännelsen kall! Den iver, som de nu ådagalägga i att förorda sig själva, är ingenting annat än en protest emot samvetets dom. De

stora orden falla från bekännelsens trän, skakade av samvetet, likasom bladen göra sin likfärd vid höstvindarnas sorgemarsch.

Ty detta är vad Herren har sagt: *Jag skall icke giva min ära åt någon annan.*

⁸Jag, HERREN, det är mitt namn;
och jag giver icke min ära åt någon annan
eller mitt lov åt belätena. Jes 42:8

4. O, hur mitt hjärta blöder vid tanken på att en av de sjuttio, som återvända med triumferande jubelrop: "De onda andarna äro oss underdåniga i ditt namn!" —

¹⁷Och de sjuttiotvå kommo tillbaka, uppfyllda av glädje, och sade: "Herre, också de onda andarna äro oss underdåniga genom ditt namn." Luk 10:17

en, säger jag, *en* skall aldrig mer hugna oss med budskap om själars frälsning. Livslevande, hjärtevarma drogo de ut, men en kom igen, förslöad och andelös, ty han hade förlorat välsignelsen under sitt arbete. Vad kan orsaken vara? Ack jo, den unge, oerfarne evangelisten, som ifrån en ringa samhällsställning var på väg att bli en "offentlig" man, blev snart uppblåst och förmådde ej bära sina framgångar. Samtidigt blev han kanske en martyr under många lidelser, och nu — min röst kväves av tårar — nu förmår han endast under höga rop arbeta sig fram till ett och annat människohjärta, ty *Herren* har delvis upphört att förmana genom honom.

5. Många dyra Guds barn prisa nåden högre in "all nåds Gud," och — missförstå mig icke — otaligt många leva i gåvorna men föga eller ingen (**395 sen 396**)ting alls i Gud. De söka honom, icke så mycket därför, att de vilja ha en personlig, alltid närvarande och inneboende Kristus, utan därför, att de vilja ha hans glädje, hans upphöjda karaktär och hans välsignelse, ja, med ett ord, allt som kan vara deras fördel och göra dem lyckliga för de båda världarna. Och den trofaste Guden välsignar även dessa själar, så mycket som de äro i stånd att kunna emottaga. De hämta välsignelse ifrån ovan men icke ifrån djupet; understundom svälla de ut som vårbäckarna och göra då mycket väsen av sig, men under mellantiderna äro de alldeles upptorkade, ytliga som

de äro, barometerkristna, påverkade av varje yttre orsak. Men o, med vilken förkärlek de stanna för varje god sinnesrörelse, och huru lätt de förhäva sig och bli uppblåsta! Är *du* en av dem?

6. Såsom en själ kan tro sig vara frälst på grund av heliga sinnesrörelser, såsom till och med en kristen kan förstelna i Andens nådeverkningar så, att han aldrig kan födas till gudomlig natur, så kan en helgad själ stiga upp i självförhåvelsens tomma rymder och en kristen höja sig på "uppenbarelsens" vingar till inbillade höjder, troende sig vara längre hunnen, än han verkligen är. Dessa själar karaktäriseras av en mycket hög bekännelse, och de tala om sin frälsning, på samma sätt som en drucken man talar om sina oerhörda rikedomar, fastän han i verkligheten äger ingenting alls. Rätt vad det är, göra de cession, och utredningen av deras "bo" visar följande mycket överraskande resultat: "*Du säger: "Jag är rik och har överflöd och behöver intet," och vet icke, all du är den eländige och jämmerlige och fattige och blinde och nakne.*" Uppb. 3.

¹⁷Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet'; och du vet icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Upp 3:17

O, den käre vännen, han "*gick upp i Gud*", och försvann för våra ögon, likasom luftseglaren (**396 sen 397**) på sin djärva färd ibland molnen; men fallet var så mycket djupare, då han störtade ned ifrån sin "härlighets tron" och den höga bekännelsen blev till kras.

7. Må det alltid stå levande för våra hjärtan, att *allt* är av Gud. Vi äro blott *tjänare* och därtill i bästa fall *onyttiga tjänare*. Det är ingenting, som ligger så nära till hands som det, att stanna i något sitt eget eller i det som man genom Guds nåd har fått uträtta i hans tjänst. Men vår enda omsorg vare att lyda konungens kommando. Och när han så vill, låtom oss tala om vad Herren genom oss har gjort, på det vi må förhärliga Gud och liva andra till missionsarbete. Det är visserligen ej orätt, tvärtom nödvändigt, att församlingen får veta vad som uträttas på missionsfälten; ty därigenom ökas intresset för missionen, och genom de mångas bön och tacksägelse kommer nåden att överflöda så mycket mer. Men har man — om ock mer eller mindre hemligt även för sig själv — haft för avsikt att upphöja sig själv eller det missionssällskap man tillhör, då har man gått saken så nära, att man

uppväcker Herren till nit. Det vore förmätet av oss att vilja bli konungar över de områden, som vi under bataljen, lyckats erövra. *Ty äran, riket och makten tillhöra Herren allena.*

8. Historien förmäler, att kung David var så framgångsrik, att hans konungarrike utvecklade en stormakt under hans regering. Att under dessa oerhörda framgångar finna den inspirerade sångaren sjunga ur djupet av sitt hjärta: *"Icke oss, Herre, icke oss, utan ditt namn giv äran!"*,

¹Icke åt oss, HERRE, icke åt oss,
utan åt ditt namn giv äran,
för din nåds, för din sannings skull. Ps 115:1

det är i sanning rörande. Men huru nedslående att en annan gång finna samma konung med ett högmodigt hjärta fördjupad i sina framgångar. **(397 sen 398)**En befallning utfärdades till Joab: *"Gå och räkna folket!"*

¹Men HERRENS vrede upptändes åter mot Israel, så att han uppeggade David mot dem och sade: "Gå åstad och räkna Israel och Juda." 2 Sam 24:1

Men konungens ord var till och med för Joab en styggelse, och han utbrast: *"Varför vill min herre, all denna sak skall göras?"*

³Joab svarade konungen: "Må HERREN, din Gud, föröka detta folk hundrafalt, huru talrikt det än är, och må min herre konungen få se detta med egna ögon. Men varför har min herre konungen fått lust till sådant?" 2 sam 24:3

Men konungens befallning måste åtlydas, vadan Joab och befälhavarna drogo ut i konungens åsyn för att räkna folket. Under tiden avvaktade konungen med spänd nyfikenhet resultatet av den olycksaliga folkräkningen, och efter en tid lämnades honom en uppgift på i runt tal 1,300,000 stridbara män. Segerfirande konung! O, hur hans hjärta svällde! Vilket konungadöme! 1,300,000 stridbara män — åh, vilken armé!

⁹Och Joab uppgav för konungen vilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel funnos åtta hundra tusen stridbara, svärdbeväpnade män, och Juda män voro fem hundra tusen. 2 Sam 24:9

9. Men då hänförelsen nått sin höjd, slog honom hans samvete. Herrens nitälskan drog ut med blixtrande svärd, och folket föll som strå, och över de sjuttio tusen liken for en ängel med draget svärd mot Jerusalem.

¹⁵Så lät då HERREN pest komma i Israel, från morgonen intill den bestämda tiden; därunder dogo av folket, ifrån Dan ända till Beer-Seba, sjuttio tusen män. 2 Sam 24:15

Hela Israel vred sig i ångest, glädjen var förbytt i säck och aska. David, som jämte de äldste låg på sitt ansikte, grät, ropade och grät: "*Jag har syndat! Jag har syndat! Jag har svårligen syndat, men vad hava dessa fåren gjort?*"

¹⁷Men när David fick se ängeln som slog folket, sade han till HERREN så: "Det är ju jag som har syndat, det är jag som har gjort illa; men dessa, min hjord, vad hava de gjort? Må din hand vända sig mot mig och min faders hus." 2 Sam 24:17

Liksom regnet uppmjukar jorden och åskan renar luften, så var denna hemsökelse ägnad att rena David och hans folk ifrån högmodets förfärliga pestångor.

²⁵Och David byggde där ett altare åt HERREN och offrade brännoffer och tackoffer. Och HERREN lyssnade till landets bön, och hemsökelsen upphörde bland Israel. 2 Sam 24:25

Efter denna förödmjukelse offrade och tillbad konungen vid ett nytt altare i ett nytt sinne; och se, Herren svarade med eld från himmelen. Men, o ändå, sjuttio tusen lik för en enda mans dårskap och dessutom landet fullt med gråtande änkor och faderlösa barn!

¹⁹Bättre är att vara ödmjuk bland de betryckta än att utskifta byte med de högmodiga. Ordsp 16:19

"Bättre är att vara ödmjuk med de ringa än att skifta byte med de stolta." Ordspr. 16:19.

10. O, att vi äntligen komme därhän, att vi skylde våra ansikten och tillbåde i stoftet på det rum, där Guds majestät drager fram! O, att vi (**398 sen 399**)ifrån och med i dag måtte så ordna våra triumftåg, att vårt eget jag må förbliva dolt i skuggan av den Gud, som verkar allt i alla! Tvivelsutan har mången Herrens plantering blivit förhärjad av högmodets förbannelse. "Vingårdsvaktaren", evangelisten,

predikanten eller församlingsföreståndaren, förhävde sig och uppväckte Herren till nit emot sig själv och det verk, som han hade gjort i Gud, och — de nyomvända falla som strå.

Men vad hava dessa fåren gjort!?

Ack Herre, inför dig, inför dig allena! Mitt hjärta gråter som David vid Ornans loge.

²⁰När Arauna nu blickade ut och fick se att konungen och hans tjänare kommo till honom, gick han ut och föll ned till jorden på sitt ansikte för konungen. 2 Sam 24:20

Ack Herre, förlåt oss! Ack Herre, hav misskund! Ack Herre, tag oss åter till godo! Min själ ligger i stoft, min hela varelse är en tårekälla; ty jag genombävas av dessa dina ord:

"Om I icke hören och läggen det på hjärtat, så att I given mitt namn äran, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser."

²Om I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå. Malaki 2:2

*

V. s 400

Kläden eder i säck och aska!

"Därför tager jag allt tillbaka och ångrar mig i säck och aska." Job. 42.

⁶Därför tager jag det tillbaka och ångrar mig, i stoft och aska. Job 42:6

1. Vad d:r Bonar (Horatius Bonar 1808-89 skotte) anklagar sin tid för, torde hava sin tillämpning även på oss. Han säger: "Ytlighet, maklighet,

sken och tanklöshet karaktärisera till en stor del de religiösa talen bland många." En religion av lättja, lättsinne, själviskhet och tolerans är våra dagars moderna kristendom. Vår ytlighet gör kristendomen innehållslös, religionen lätt påtagen men också lätt avtagen; en religion utan ansträngningar och strider, utan eld och iver, utan uppoffringar och självförsakelser, en religion av sammet, icke av "säck och aska",

²¹"Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de för länge sedan hava gjort bättring i säck och aska. Matt 11:21

av ringa bön med starkt rop och tårar, intet överlämnande av sig själv åt Gud och intet allvar. Sanningens tveeggade svärd får

sällan tränga oss genom "märg och ben",

¹²Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. Hebr 4:12

"den tillkommande världens krafter"

⁵och som hava fått smaka det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, Hebr 6:5

få sällan så genomtränga oss, att vi återspegla Kristi karaktär och få evigheten in i våra hjärtan.

2. En kristen är skön, då han klappar händerna, men skönast var han, då han log genom tårar. En religion av "säck och aska" är mera imponerande än en applåderad gudstjänst. Vilken kontrast mot våra dagars ytliga kristendom är icke den store statsmannen och det älskvärda helgonet, som i Dan. 9 kap.

³Då vände jag mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan, och fastade därvid i säck och aska. ⁴Jag bad till HERREN, min Gud, och bekände och sade: "Ack Herre, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina bud! ⁵Vi hava syndat och gjort illa och varit ogudaktiga och avfälliga; vi hava vikit av ifrån dina bud och rätter. ⁶Vi hava icke hörsammat dina tjänare profeterna, som talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fader och till allt folket i landet. Dan 9:3 ff

badar i tårar, bekännande sina och sitt folks synder! Att Jesus är en

fullkomlig frälsare, som kan bevara oss ifrån fall, är en sanning, som, Gud vare lov, alltfört kommer att förverkligas i många, många kristnas liv. Men ingen av oss kan göra sig heligare därigenom, att han kallar synden för brister och bristerna för svagheter, lika litet som någon av oss kan bli mindre helig därför, att han ödmjukar sig inför Herren och bekänner synd. Snarare tvärtom. Mången själ, som för fem à tio år sedan tackade Gud för "härlig frälsning," skulle härefter bli mer fruktbarande, om sinnesändringens plog finge vända upp och ned på den mossbevuxna helgelsen.

3. "Men jag har ej fallit," säger du. "Jag har en frälsning för årets 365 dagar." Gott! Det är ju som det bör vara. Men har du aldrig tänkt på de många tusen själar, som dö runt omkring dig? Har du aldrig gråtit över din familj, där flertalet kanske lever utan Gud? Har du aldrig vakat i bön till Gud för andras frälsning, bekännande deras synder under tårar? Har du aldrig fällt en tår över andras synder, aldrig känt dig förkrossad över all den synd och uselhet, som härskar inom Guds församling? Om så är, har du visserligen icke ännu hunnit upp till Daniels gudsfuktan, än mindre känner du till Pauli sorg, då han önskade sig förbannad från Kristus för sina bröders skull. Rom. 9.

3Ja, jag skulle önska att jag själv vore förbannad och bortkastad från Kristus, om detta kunde gagna mina bröder, mina fränder efter köttet. Rom 9:3

O, jag fruktar, att det kanske är mera ord än verklighet i din höga bekännelse! Eller huru kan det vara? Jag såg en "demon" blinka i själens fönster.

4. Det kan väl aldrig vara möjligt, att du är uppblåst? Att du uppträder med stor överlägsenhet är ingen förödmjukelse för mig. Visst icke. Men denna högdragenhet påminner mycket om en stackare, som vill vara någonting; och likväl är du icke vad du varit. Du synes vilja vara så viktig, och likväl väga dina ord vanligtvis ingenting. Allmänheten fäster föga avseende vid vad du säger; och detta är så mycket mer förkrossande som du varit mycket högt uppburen. Att du är alltigenom ärlig och vill leva helt för Jesus, det tror jag visst; käre broder, det tror jag visst. Du står ej kall i hänförelsens timmar, och i

känsliga stunder är du liksom badande i tårar, och likväl kännes det som om din helgelse icke vore tillräckligt djup. Ett spadtag djupare, min broder, och källan springer fram livslevande och kristallklar! Hava de levande strömmarna börjat utsina, går den enda vägen till upprättelse genom ny förödmjukelse och ny överlåtelse åt Herren.

5. O, huru ömt det kännes, att jag med dessa förmaningens ord träffade just dig — dig, som jag allra minst åsyftade. Stjärnan, som föll ur sitt lopp, hjälten, som stupade på sitt svärd, var du! Den store gudsmannen, som utkorades till att föra Guds församling genom öknar och moras in i löftenas land, var du! Den hårt prövade själen, som i nödens timmar överhopade Herren med stora löften och dyra försäkringar om ett heligt liv, var du! Hjälten, som steg upp i sitt eget jag för att överskåda sina framgångar, var du! Ack, huru ledsamt allt detta är! Vad skola vi göra? Hellre än att trösta dig vill jag gråta med dig inför Herren, till dess *Han* hugsvalar dig och låter dig stå inför sitt ansikte. Ty jag har ingen ro i min ande, förrän du är upprättad.

6. Gör som David vid Ornans loge. Kläd dig i "säck och aska!" Uppres åt Herren ett nytt altare och frambär nytt offer i nytt sinne!

¹⁶När nu David lyfte upp sina ögon och fick se HERRENS ängel stående mellan jorden och himmelen med ett blottat svärd i sin hand, uträckt över Jerusalem, då föllo han och de äldste, höljda i sorgdräkt, ned på sina ansikten. 1 Krön 21:16

²¹Och David kom till Ornan; när då Ornan såg upp och fick se David, gick han fram ifrån tröskplatsen och föll ned till jorden på sitt ansikte för David. 1 Krön 21:21

Herren skall förvisso svara med eld från himmelen, ty han är ej mindre barmhärtig nu än i kung Davids dagar. Tvista aldrig med Herren om din kallelse, men vill han återgiva dig allt som du förlorat och ännu mer, så emottag det under vördnadsfull tillbedjan, och se till, att du ej för andra gången skickar dig ovärdigt. Bed om större ödmjukhet och djupare allvar. Ty ingenting kan vara mer avskyvärt än att vara tanklös i Herrens tjänst, ingenting farligare än att lättsinnigt handhava heliga ting. Då Arons söner framburo främmande eld inför Herrens ansikte, sprang en ljungeld ut ifrån Herrens ansikte och förtärde dem. 3 M. 10.

¹Men Arons söner Nadab och Abihu togo var sitt fyrfat och lade eld i dem och strödde rökelse därpå och buro fram inför HERRENS ansikte främmande eld, annan eld än den han hade givit dem befallning om. ²Då gick eld ut från HERREN och förtärde dem, så att de föllo döda ned inför HERRENS ansikte. 3 Mos 10:1 f

Vi finna anledning att än en gång upprepa, vad Herren sagt: "*På den som nalkas mig vill jag visa mig helig, och inför allt folket vill jag visa min härlighet.*"

³Och Mose sade till Aron: "Detta är vad HERREN har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket bevisa mig härlig." 3 Mos 10:3

7. Det vilar ett tungt moln över världens tomma gudstjänst, och kyrkan suckar under Herrens dom, ty dess tjänare hava icke hållit Herrens namn heligt. "*Och nu till eder detta bud, I präster! Om I icke hören, om I icke läggen det på hjärtat, så att I given mitt namn äran, säger Herren Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser.* —

²Om I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå. Mal 2:2

Ty prästens läppar skola bevara läran, att man må fråga lagen av hans mun, emedan han är ett Herren Sebaots sändebud. Men I haven avvikit ifrån vägen, I haven kommit många att fela emot lagen, I haven fördärvat Levis förbund, säger Herren Sebaot. Också skall jag göra eder föraktade och ringa för allt folket, emedan I icke iakttagen mina vägar." Mal. 2.

⁷Ty prästens läppar skola förvara kunskap, och undervisning skall man hämta ur hans mun; han är ju HERREN Sebaots sändebud. ⁸Men I haven vikit av ifrån vägen; genom eder undervisning haven I kommit många på fall. I haven fördärvat förbundet med Levi, säger HERREN Sebaot. ⁹Därför har ock jag gjort eder föraktade och låga i allt folkets ögon, eftersom I icke hållen mina vägar, utan haven anseende till personen, när I handhaven undervisningen. Mal 2:7 ff

O, I Herrens präster! Kläden eder i "säck och aska!" Ty edert manna är förruttnat och edra källor grumlade av blod.

8. Man säger, att tidens krav äro stora, och det är sant, de äro större än

vi ana; och ansvaret är ännu större. Det har en gång för alla skridit så långt, att vi antingen skola överlämna oss till att förtäras i Mästarens tjänst eller bli alldeles odugliga för de sista dagarnas mission.

Ty antingen skola vi ryckas med av Andens genomträngande rop: "framåt!" eller stanna för att sjunka ner under tyngden av den förbannelse, som vår text uttalar.

"Hans boning vare öde, och hans ämbete tage en annan!" Apg. 1:20.

²⁰Så är ju skrivet i Psalmernas bok:

'Hans gård blive öde,
och ingen må finnas, som bor däri';
och vidare:

'Hans ämbete tage en annan.' Apg 1:10

Den dagen, då vi förlora känslan och medvetandet av heligt ansvar, är en olycksdag i vårt kristliga liv. Då Guds nåd vilar över oss så mäktigt, att vi känna ansvar att hålla Herrens namn heligt, pådrivas vi av ett hjärtebehov att vandra evangelium värdigt. Men förlora vi denna hälsosamma fruktan, är känslan av heligt ansvar borta, och det kännes då mindre viktigt att vara helig och ostrafflig; och sålunda föres man under världens bifall in i den slentrianmässiga kristendomens irrgångar.

Det är egentligen icke synden, som förödmjucar oss. Snarare tvärtom. De tomma axen stå alltid högst, men stora helgon böja sig allra djupast. De finnas gång efter annan badande i tårar, så förkrossade, att de ej kunna tänka sig en större ära än att få kyssa Mästarens fötter. I dessa förödmjukelser ligger någonting så hjärtinnerligt någonting så ljuvt, att det ej med ord kan beskrivas, men de äro på samma gång en smältares eld, som renar hjärta och sinne,

³Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt HERREN offergåvor i rättfärdighet. Mal 3:3

liksom åskregnet renar luften en het sommardag. Det finnes ingenting, som kan så låta oss känna vår ovärdighet som vistelsen på heligt rum, då Anden ropar: "Drag skorna av dina fötter, ty du står på helig

mark!"

⁵Då sade han: "Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark." 2 Mos 3:5

Och så länge du lyssnar till Guds röst i ödmjuk stillhet, skall han bära dig över alla de snaror, som vi härmed velat avslöja.

O din lycka är avundsvärd! Vilken nåd, att jag får dela denna lycka med dig! Är ansvaret stort så är den nåd, som Herren giver, så mycket större. Och om Herren vill giva oss en större nåd än våra fäder, så är det icke därför, att vi äro bättre än de, utan därför, att vi ha ett större uppdrag.

"Ödmjuken eder därför under Guds mäktiga hand, på det att han må upphöja eder i sinom tid, och kasten allt edert bekymmer på honom, ty han har omsorg om eder." 1 Petr. 5:6, 7.

⁶Ödmjuken eder alltså under Guds mäktiga hand, för att han må upphöja eder i sinom tid. ⁷Och "kastan alla edra bekymmer på honom", ty han har omsorg om eder. 1 Petr 5:6 f

"Men honom, som förmår bevara eder från fall och ställa eder ostraffliga inför sin härlighet med fröjd, den ende Guden, vår frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre, honom tillkommer ära, majestät, välde och makt, före all tid och nu och i all evighet. Amen." Jud. 24, 25.

²⁴Men honom som förmår bevara eder ifrån fall och ställa eder inför sin härlighet ostraffliga, i fröjd, ²⁵honom som allena är Gud, och som är vår Frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre, honom tillhör ära, majestät, välde och makt, såsom före all tid, så ock nu och i alla evigheter. Amen. Jud 24 f

*